

**Letter from Cardinal Collins:
Pandemic, Sacramental Restrictions
& Planning for a Return
to Sacramental Life**

Dear Clergy, Religious and Lay Faithful of the Archdiocese of Toronto,

I pray that you have been filled with the joy of the Easter season, despite the trials we are all living through during this time of pandemic.

**The Fundamental Importance of
Sacramental Life for Christians**

In 1998, in his great apostolic letter, *Dies Domini*, on the importance of Sunday, Saint John Paul II described the sacrifices the Christians of the Roman Empire made to participate in the Sunday Eucharist:

“When, during the persecution of Diocletian, their assemblies were banned with the greatest severity, many were courageous enough to defy the imperial decree and accepted death rather than miss the Sunday Eucharist.

This was the case of the martyrs of Abitina, in Proconsular Africa, who replied to their accusers, ‘Without fear of any kind we have celebrated the Lord’s Supper, because it cannot be missed; that is our law;’ ‘We cannot live without the Lord’s Supper.’” (*Dies Domini*, 46)

That is the authentic voice of Christian faith: we should think of it both when we consider the number of Catholics with easy access to the Sunday Eucharist who have not bothered to attend, and also the number of Catholics who are barred from the Eucharist in our own days because of persecution, which is more common now than in the time of Diocletian.

The Restriction of Sacramental Life

Throughout history, governments, like that of Diocletian, have restricted the celebration of the sacraments, especially the Eucharist, or have

**Послання від Кардинала Коллінза:
Пандемічні, сакраментальні обмеження
та розробки плану щодо повернення
до сакраментального життя**

Дорогі мої – духовенство, чернецтво й миряни-вірні Архідієцезії Торонта,

Я надіюся, що ви ще сповнені радістю Великоднього часу, незважаючи на випробування, які ми всі переживаємо за цей час пандемії.

**Фундаментальне значення
сакраментального життя для християн**

У 1998 році, у своєму великому Апостольському посланні *Dies Domini* [“*День Господній*”] про важливість неділі, святий Іван Павло II описав жертви, які християни Римської імперії робили для участі у недільній Євхаристії:

Коли під час гонінь Діоклетіяна їхні збори були вельми суворо заборонені, багато хто був достатньо мужнім, щоб не зважати на імператорські укази і радше прийняти смерть, ніж пропустити недільну Євхаристію.

Так було у випадку з мучениками з Абітіни, у проконсульській Африці, які відповідали своїм обвинувачам: ‘Ми святкували Вечерю Господню без страху, тому що її не слід відкладати; це наш закон;’ ‘Ми не можемо жити без Вечері Господньої’ (*Dies Domini*, 46).

Це справжній голос християнської віри: Ми повинні думати про це і тоді, коли ми звертаємо увагу на кількість католиків з легким доступом до недільної Євхаристії, які навіть не брали жодної участі, а також на кількість католиків, яким заборонено Євхаристію у наші дні через гоніння-переслідування, а це гоніння-переслідування зараз частіше, ніж за часів Діоклетіяна.

Обмеження сакраментального життя

Протягом історії уряди, як у Діоклетіяна, обмежували святкування Таїнств, особливо Євхаристії, або намагалися втручатися у Святі

attempted to interfere with the sacraments (as in current attacks on the Seal of Confession). It is our clear duty to resist such unjust government action.

It is also true, however, that in extreme medical emergencies, such as a pandemic, government officials – specifically health officials – legitimately fulfil their duty of responsibility for the common good by issuing reasonable instructions to the whole populace, based upon well-founded medical principles regarding the best way to combat pestilence. One immensely painful spiritual side-effect of such instructions is that Christians are temporarily not able to come together to receive the sacraments. With the virus rampaging through the community, the most fundamental instruction from the health authorities is: *Stay at home*. That is why our churches are temporarily closed.

Because most people are following these restrictions, despite the great sacrifice which they entail – including for Catholics the enormous sacrifice of being deprived of access to the celebration of the Eucharist – it appears that Ontario is making progress in reducing the number of new cases. But we are by no means clear of this plague; in particular, we still see a large number of cases in long-term care facilities, an especially painful reality since it prevents loved ones from being physically present to parents, grandparents or relatives, even in their final hours.

Temporary Restriction of Sacramental Life in the Light of the Gospel

While it makes sense for all citizens to follow the reasonable restrictions that have been imposed to contain the virus, for Christians doing so is also a matter of faith, charity and justice. After all, these are some of the stars we steer by:

1. "Am I my brother's keeper?" Yes, we are responsible for others. In justice, as well as charity, we have no right recklessly to endanger others, or to cause their death.
2. "Thou shalt not kill."
3. "Love your neighbour as yourself."

Таїнства (напр., нині нападають на печать Сповіді). Наш очевидний обов'язок протистояти таким несправедливим діям уряду.

Однак правдою є те, що у надзвичайних медичних ситуаціях, напр., коли буває пандемія, державні службовці -- зокрема, службовці охорони здоров'я -- легітимно виконують свій обов'язок відповідальності за загальне добро, видаючи розумні інструкції усьому населенню, засновані на обґрунтованих медичних принципах щодо найкращого способу боротьби з пошестю. Одним з надзвичайно болісних духовних побічних ефектів таких настанов є те, що християни тимчасово не можуть зібратися разом, щоб приймати Святі Таїнства. Коли вірус розповсюджується через спільноту, найголовніша інструкція органів охорони здоров'я: *Залишайтесь вдома*. І тому наші церкви тимчасово закриті.

Оскільки більшість людей дотримуються цих обмежень, незважаючи на велику жертву, пов'язану з ними - в тому числі для католиків, на величезну жертву позбавлення доступу до святкування Євхаристії - виявляється, що провінція Онтаріо досягає прогресу у зменшенні кількості нових випадків. Але ми ні в якому разі позбулися цього лиха; зокрема, ми все ще спостерігаємо велику кількість випадків, які перебувають у закладах тривалого догляду, особливо болюча реальність, оскільки вона заважає близьким людям бути фізично присутніми батькам, бабусям та дідусям чи родичам, навіть в останні години їхнього життя.

Тимчасове обмеження sacramентального життя у світлі Євангелія

Хоча має сенс для всіх громадян дотримуватися розумних обмежень, які були накладені для стримування вірусу, але для християн це також є питанням віри, милосердя та справедливості. Зрештою, ми керуємося кількома зірками:

1. "Хіба ж я сторож свого брата?" Так, ми несемо відповідальність за інших. У справедливості, як і в милосерді, ми не маємо права безрозсудно загрожувати іншим чи спричиняти їх смерть.
2. "Не вбивай".
3. "Люби ближнього твого, як самого себе".

Over the centuries the Church, following the commandment of Jesus to love our neighbour, has cancelled the public celebration of Mass in time of pestilence. Our ancestors may not have had as thorough an understanding as we do now of how epidemics spread, but they did know that in such a situation when people gather for any reason, even religious, they can spread infection and harm their neighbour.

We should also recall that we Christians defend the sanctity of human life from the first moment of conception until natural death: in a time of pestilence, that commitment of ours requires us to follow the reasonable norms designed to protect the lives of those around us.

Of course, the Mass itself is not cancelled. Every day I celebrate Mass for the people, as do all the priests throughout the Archdiocese of Toronto. Several bishops and priests are also livestreaming the Mass which they celebrate. In a certain sense, this is a modern effort to do what Saint Charles Borromeo did in the 16th century when he invited people to look from their windows at the Mass being celebrated in the street below. Livestreaming is a kind of technological window into the Church, although it obviously is no substitute for actually participating personally in the Mass. It does, however, do spiritual good, as we eagerly await the resumption of the public celebration of the Eucharist.

Towards A Resumption of Our Full Sacramental Life

We expect that there will continue to be restrictions on large gatherings in the days ahead, until it is safe to resume them. There will likely be a “phased” approach, a gradual return to public celebration of the sacraments. Even then, our new reality in church may be different from what we were accustomed to in the past, with some continuing precautions, since we want to resume public gatherings in a way that does not lead to a re-igniting of the pandemic.

As our province begins to consider how and when activities can commence once more, the Catholic

Протягом століть Церква, виконуючи заповідь Ісуса любити ближнього, скасувала публічне служіння Меси (Служби Божої) під час пошесті. Наші предки, можливо, не мали такого глибокого розуміння, як ми зараз, як розповсюджуються епідемії, але вони знали, що в такій ситуації, коли люди збираються з будь-яких причин, навіть релігійних, вони можуть поширити інфекцію та нашкодити своєму ближньому.

Ми також повинні собі пригадати, що ми, християни, відстоюємо святість людського життя, починаючи від першого моменту зачаття та закінчуючи природною смертю: у час пошесті, оце наше зобов'язання потребує, щоб ми дотримувалися розумних норм, спрямованих на захист життя людей навколо нас.

Звичайно, сама Меса (Служба Божа) не скасовується. Щодня я служу Месу (Службу Божу) для людей, як і всі священники по всій Архідієцезії Торонта. Кілька єпископів та священників також проводять трансляцію Меси (Служби Божої), яку вони служать. У певному сенсі, це сучасне зусилля робити те, що робив святий Карло Борromeo у XVI столітті, коли він запросив людей дивитись із своїх вікон на Месу (Службу Божу), яка служилася на вулиці внизу. Жива трансляція є своєрідним технологічним вікном у Церкву, хоча, очевидно, це не є заміною для того, щоб насправді брати участь особисто в Месі (Службі Божій), але це дійсно приносить духовне благо, оскільки ми з нетерпінням чекаємо відновлення публічного служіння Євхаристії.

До відновлення нашого повного сакраментального життя

Ми очікуємо, що в найближчі дні будуть продовжувати існувати обмеження щодо великих зібрань, поки їх не буде безпечно відновити. Ймовірно, буде “поетапний” підхід, поступове повернення до публічного святкування Святих Таїнств. Навіть тоді наша нова реальність в церкві може відрізнятись від тієї, до якої ми звикли в минулому, з деякими постійними запобіжними заходами, оскільки ми хочемо відновити публічні зібрання таким чином, щоб не призвести до повторного розпалювання пандемії.

Коли наша провінція починає розглядати, як і коли діяльність може розпочатися ще раз,

Church is preparing for the time when we are able to re-open our churches. The Archdiocese of Toronto has established a number of working groups to determine how we will proceed. We want to ensure that everyone can worship in a safe environment. We are looking at best practices in other places, working with medical experts and consulting to determine what to do in the days ahead, recognizing the geographical and physical diversity of our more than 200 parishes.

As with the martyrs of Abitina in the days of the Roman Empire, for the many hundreds of thousands of Catholics who in normal times participate in the Sunday Eucharist each week, and for the many thousands who participate in daily Mass, or spend time in adoration, the sacraments, and especially the Eucharist, are fundamental to our lives. We need to resume public worship, as soon as it can safely be done, and according to a plan co-ordinated with the public health authorities.

Meanwhile, the Church is increasing its life of prayer. Both the real prospect of death and the reality of enforced solitude may bring many graces, if we approach the pandemic restrictions in the right way, illuminated by our Easter faith. Our task is to find creative ways to perform the corporal and spiritual works of mercy, and to enter more deeply into prayer. We must make fruitful use of this solitude to deepen our faith, and to contemplate what the prospect of death reveals to us of the superficiality of the dominant secularism which is our social environment. Through our experience of this period of tribulation we can come to appreciate more fully the profound richness of our life in Christ.

May God abundantly bless all of you, so that together we may come through this time of tribulation, with deeper faith, hope, and love.

Sincerely in Christ,

Thomas Collins
Archbishop of Toronto

Католицька Церква готується до того часу, коли ми зможемо знову відкрити наші церкви. Архідієцезія Торонта створила ряд робочих груп для визначення того, як ми будемо діяти. Ми хочемо гарантувати, що кожен може молитися в безпечному середовищі. Ми розглядаємо найкращі практики в інших місцях, працюємо з медичними експертами та консультируємось, щоб визначити, що робити в наступні дні, визнаючи географічну та фізичну різноманітність наших понад 200 парафій.

Як і для мучеників з Абітіни за часів Римської імперії, для багатьох сотень тисяч католиків, які в звичайний час щотижня беруть участь у недільній Євхаристії, і для багатьох тисяч, які беруть участь у щоденній Месі (Службі Божій) або проводять час в адорації, Святі Таїнства, а особливо Євхаристія, є основними для нашого життя. Нам потрібно відновити публічну молитву, як тільки це можна буде безпечно зробити, і згідно з планом, узгодженим з органами охорони здоров'я.

Тим часом Церква збільшує її молитовне життя. Як реальна перспектива смерті, так і реальність насильницької самоти можуть принести багато благодаті, якщо ми підійдемо до пандемічних обмежень правильним способом, висвітленим нашою пасхальною вірою. Наше завдання - знайти творчі способи здійснення тілесних і духовних творів милосердя та глибше вступити в молитву. Ми повинні плідно використовувати це усамітнення для поглиблення нашої віри та роздумувати про те, що перспектива смерті виявляє перед нами поверховість домінуючого секуляризму, який є нашим соціальним середовищем. Через наш досвід цього періоду скорботи ми зможемо більш повно оцінити глибоке багатство нашого життя в Христі.

Нехай Бог щедро благословить усіх вас, щоб ми разом пережили цей час скорботи з глибшою вірою, надією та любов'ю.

Щиро у Христі,

Томас Коллінз
Архиепископ Торонта